

Проведений аналіз сучасного стану легкої промисловості показує, що за наявності позитивних тенденцій у її розвитку й певному збереженому потенціалі галузь дуже тяжко виходить із кризи. Це обумовлено рядом проблем, що мають системний характер, вирішення яких цілком залежить від державної політики підтримки галузі. Тому змінити складну ситуацію, у якій опинилася легка промисловість, можливо тільки за наявності державної системної стратегії розвитку галузі і відповідних програм, які мають забезпечити перехід галузі на інноваційну модель розвитку, орієнтовану на підвищення її конкурентних переваг і збільшення випуску конкурентоспроможної продукції. При цьому при розробці стратегії особливу увагу необхідно приділити таким найважливішим стратегічним напрямкам економічного й соціального розвитку легкої промисловості:

- захисту внутрішнього ринку від незаконного обігу товарів, стимулюванню експорту вітчизняної продукції, підвищенню конкурентного рівня легкої промисловості, інвестиційної, бюджетної й експортної привабливості;

- розробці ефективних механізмів стимулювання інвестиційної активності, залучення інноваційних фондів розвитку й іноземних інвестицій;

- стимулюванню технічного переозброєння підприємств, впровадження сучасних технологій для прискорення модернізації виробництва, формування умов для розвитку НДДКР у цій сфері, розвиток системи підготовки кадрів (як включеної в систему професійної освіти, так і корпоративних систем підвищення кваліфікації);

- поліпшенню забезпечення галузі матеріально-сировинними ресурсами;

- сприянню розвитку підприємництва в галузі шляхом удосконалення інституціональних умов ведення бізнесу, зокрема малого, і створення рівноправних конкурентних умов для вітчизняних виробників;

- розробці механізмів поступового подолання залежності виробництва від роботи на давальницькій сировині і послідовного переходу до випуску продукції з використанням вітчизняних та місцевих сировинних ресурсів;

- сприянню розвитку інноваційних кластерів і підприємницьких мереж у галузі легкої промисловості;

- формуванню цивілізованого споживчого ринку й ринкової інфраструктури, розвиток міжрегіональної й міжгалузевої товаропровідної мережі, комерційних зв'язків із країнами близького й далекого зарубіжжя;

- використанню механізмів державно-приватного партнерства з метою залучення інвестицій у галузь, створення лізингових компаній з надання в оренду устаткування для підприємств легкої промисловості, венчурних фондів тощо;

– забезпеченню моніторингу ринків, надання консультативної, інформаційної та управлінської підтримки з питань експортної діяльності, кон'юнктури зовнішніх та внутрішніх ринків, якості продукції, рекламної діяльності, підвищення кваліфікації тощо.

Тільки шляхом реалізації такої стратегії, що охоплює весь спектр державного регулювання галузевих процесів як на стадії виробництва (фінансування, технологічна модернізація, забезпечення сировиною й кваліфікованими кадрами), так і на стадії споживання (захист внутрішнього ринку, стимулювання експорту, створення цивілізованого ринку споживчих товарів), а також поєднанням зусиль держави, бізнесу і науки в напрямі відродження галузі, можливе збереження і розвиток вітчизняної легкої промисловості за рахунок модернізації та технічного переозброєння підприємств, підвищення інвестиційної привабливості і соціальної значущості галузі, а також конкурентоспроможності її продукції на внутрішньому і зовнішньому ринках (*Носова Н., Сараєва І. Стратегічні напрямки державної підтримки легкої промисловості України в умовах лібералізації міжнародної торгівлі // Економічні інновації. Вип. 47: Проблеми та сучасні зрушення в реальному секторі економіки: зб. наук. пр. – Одеса: Інститут проблем ринку та економіко-екологічних досліджень НАН України, 2012. – С. 175–176*).